

schuur eens opgeruimd waar eene schromelijke wanorde heerschte, bij welke gelegenheid ik 2 exemplaren vond van *Carabus coriaceus*. Na nog een poosje buiten gezeten te hebben zijn wij brieven gaan schrijven naar de Haarlemsche menschen. Er werd om geloot wie zou beginnen, daar er maar één penhouder was. Lodewijks was de gelukkige. Pas aan de gang zijnde, kwam weer een stoet Lemiersers Hollandsche liedjes zingen, wat zoo wanhopig was, dat wij het licht uitdeden en gingen slapen onder het schoone gezang van: „Kraontje, kraontje, lek, lek, lek; sjenevertje is mien trek.

J. A. LODEWIJKS EN J. JESWIET.

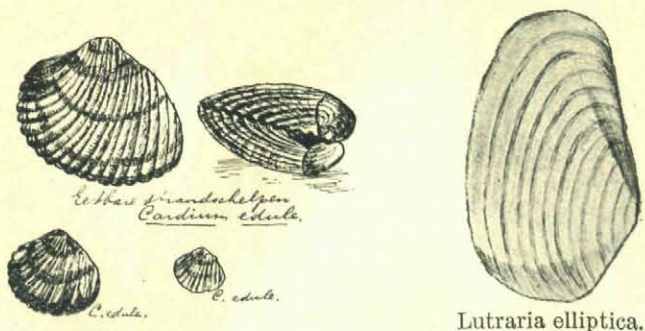
(Wordt vervolgd).

Heerlijk, zonnig weer! Me dunkt, we moesten het strand eens opgaan, om wat frissche lucht te happen. Als ge dan goed uitkijkt en wat liefhebberij hebt in 't gadeslaan van het leven aan het strand, zult ge aan het eind onzer wandeling niet zeggen — zooals velen, die geen oog voor de natuur hebben — wat is het strand toch doodsch.

Nee, waarlijk, het is niet doodsch, er valt nog genoeg op te merken! Zomers als de stad ons niets dan warmte en stof geeft, ga er dan met bus en netje op uit en ge zult aan 't strand herademen.

Wat ik dan ook vertellen wil, zou ik niet kunnen doen, als ik niet zooveel aan 't strand gezeten

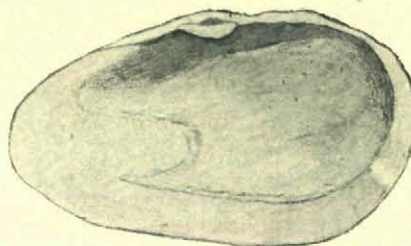

Lutraria elliptica.

had en niet het gelukkige voorrecht bezat, af en toe in 't Zoölogisch Station te mogen komen en geholpen te worden door Dr. Redeke en mijnheer

Van Breemen, welke heeren op wetenschappelijk gebied in „zee-zaken“ doorkneed zijn.

Als schooljongen begonnen de strandbezoeken al! Waar vindt een Heldersche jongen beter speel-

Mya arenaria.

plaats, waar kan hij beter ravotten en na afloop gratis een heerlijk bad nemen dan aan het strand? Nergens.

Geen wonder dan ook, dat wij er dikwijls te vinden waren! Was 't in den vischtijd, dan ging je met eene haringvlet mee en dan mocht je nog helpen „trekken“ ook. Doch langzamerhand raakt een mensch schooljongen af en met die verandering houden ook dikwijls de ongedwongen genoegens op. 't Verhinderde echter mij niet, om in mijnen vrijen tijd 't strand op te gaan en eens rond te kijken. In 't eerst gold dat vooral vogels, maar later ben ik ook aan 't verzamelen van schelpen gegaan. En dat viel mee! Met materiaal behoef je in den regel niet heel zuinig te zijn, schelpen genoeg, tenminste de meeste soorten.

Daar ieder nu, naar ik denk, wel eenige belangstelling zal hebben, voor wat er op 't strand te zien en te vinden is, heb ik getracht korte beschrijvingen te geven van vondsten en waarnemingen.

Daar ik veel van teekenen houd, heb ik maar heel wat voorwerpen uit mijne verzameling afgebeeld en naar ik hoop zoo, dat vele beginners, zooals ik, er wat aan hebben. Daarbij moet ik opmerken, dat ik niet van anatomische doorsneden met a's en b's er bij en verwijzingen naar den text, houd, die vind ik te... te dierkundefleerboekachtig.

Maar, we zouden aan 't schelpenverzamelen!

Er zijn er heel wat te vinden! De gewoonste is wel de kokhaan of eetbare strandschelp (*Cardium edule*). Vroeger scheen hij zeer in den smaak te vallen van lui, die speldenkussens versierden — net als de strandpleviertjes hunne nesten.

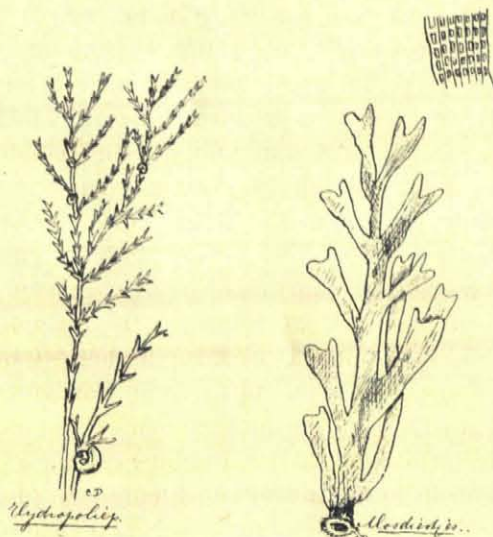
Deze schelp komt in velerlei kleuren en grootten voor, van lichtgeel tot blauwgrijs. Een paar mooie andere *Cardiums* zijn *C. echinatum* en *C. laevigatum*, de eerste met stekels, de andere met banden. Wie zoo gelukkig is, daarvan te vinden!

De bewoners van *C. edule* worden wel door de Engelschen gegeten. Van de groote zandgapers, die zeer in 't oog vallen, vindt men hier op 't

strand meest altijd de gewone zandgaper, *Mya arenaria*, met zijn groote eivormige schelp. Ze zijn best te gebruiken om er zeegezichtjes op te schilderen. Gevuld heb ik ze eene enkele maal op de schorren gevonden, maar de dieren zijn niet best in 't leven te houden. De Mok op Texel wemelt van *Mya*'s; door den stroom worden ze waarschijnlijk meegevoerd naar de schorren, waar ze dan ook veel meer en veel grooter zijn dan op 't strand.

Eene, die er wel wat op lijkt is de ovale slijkschelp met een stomperen vorm, eenigszins elliptisch, vandaar zijnen naam *Lutraria elliptica*. Terwijl we zoo toch aan 't snorren zijn, zullen we die door den golfslag op ééne lijn liggende bosjes, gevormd door wier en zeegras eens door elkaar gooien. Daartusschen vind je soms aardige dingen. Kijk maar eens, wat eene fijne, hoornachtige takjes met uiterst kleine posthoortjes bezet en omgeven door talrijke roode draden, purperwieren. Het is eene hydropliep, meer weet ik er niet van. Die platte, witte dingen zijn eene verzameling van mosdiertjes. Onder die bosjes vind je dan ook vaak vogelpooten. Ik zet ze alle uitgespreid op plankjes en heb nu al vrij wat pooten op die manier gekregen. Natuurlijk allerlei soort: zwempooten het meest, gespleten voeten enz., die een vogelstudioos in den dop, voor 't leeren kennen van verschillende vogelpooten, aardig kunnen helpen. Vogellijken ziet men ook dikwijls vooral na eenen storm, maar daarover straks.

Ook zeer talrijk zijn de skeletten van zeeëgels, die wij „geplukte kippen“ noemden en in Juli de groote rugplaten van *Sepia officinalis*, bekend onder

den naam van Sepiabeen alias zeeschuim. Roggentaschjes, die eens 't ei van eenen rog herbergden natuurlijk ook legio.

Dan moet ge ook eens letten op die grijswitte sponsachtige massa's. Het zijn leege blaasjes die

eerst dienden tot bewaarplaats van de eieren van eene wulk (*Buccinum*). Zoo liggen er ook vaak van die lappen met talrijke ronde, doorschijnende plekje er in; 't zijn de eieren van den tepelhoren, *Natica*. Vroeger betitelden wij ze steeds met den naam van haaienvel.

Meer taai en slijmig waren de gemeenschappelijke woningen van *Botryllus*, de geleikorst van eene aschgrauwe kleur. 't Kan ook wel eens gebeuren dat we eene doomansduim vinden. Een raar ding; Net een oude, volle, sponsachtige handschoen, bruinachtig van kleur. Ge kunt er geschikt mee voetballen, alleen is hij een beetje te veel voor vormverandering vatbaar. Snijden

we zoo'n ding door, dan ontdekken we eene heele laag fijne buisjes. Want onze *Alcyonium* is eene kolonie van honderden diertjes, gezellig bij elkaar levend.

In de blaasvormige eierhulsels van de wulk en vooral onder wier, huizen dikwijls heel wat strandvlooien. Van deze aardige springers vallen er heel wat in handen of liever gezegd in de maag van de krabben. Dit lot ondergaan ook de andere acrobaten, de bleekere strandspringers, vaak. Zomersavonds, in de kentering vooral, kan je op je dooie gemak de equilibristische toeren van dit levendige goedje aanschouwen.

CARL DENKER.

Alpensalamanders.

Toen ik verleden week eenige dagen te Berg-en-Dal gelogerd was, heb ik daar den zoo zeldzamen Alpsalamander gevonden (*Molge alpestris*), ongeveer een kwartier van het groot hôtél „Berg-en-Dal“, in een poel aan een landwegje, rechts van den grooten Berg-en-Dalschen weg. Kunnen twee waterschildpadjes geen nadeel berokkenen aan andere aquarium-genooten en wat voor eten moeten ze hebben en kunnen ze gemakkelijk overblijven 's winters? Welk is het beste adres voor deze beestjes?

Mijn Alpen salamanders hebben haar eitjes al aan 'de waterplanten bevestigd.

Deventer.

FRANC CRONENBERG,
Zwolschestraat 7.